

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΩΤΑΚΗΣ

Ο κανίβαλος
που έφαγε έναν Ρουμάνο

ΚΕΔΡΟΣ

Δημήτρης Σωτάκης: *Ο κανίβαλος που έφαγε έναν Ρουμάνο*

ISBN 978-960-04-4862-7

Υπεύθυνη διορθώσεων: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Συμεωνίδου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Δημήτρης Σωτάκης, 2017*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2017*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

ΚΕΔΡΟΣ

1

Ήταν μια ήσυχη μέρα στην ακτή. Οι λιγοστές βάρκες λικνίζονταν στα ρηγά, μια παρέα ψαράδων είχε πιάσει κουβέντα στον μόλο, τα μαγαζιά με τα αλιευτικά είδη κατά μήκος της παραλίας ήταν ακόμα άδεια από κόσμο. Εκείνος τα παρατηρούσε όλα αυτά καθισμένος σε ένα καφέ μπροστά στη λεωφόρο, η καρέκλα του ακουμπούσε στα κάγκελα του τσιμεντένιου φράχτη που χώριζε τους ανθρώπους από τη θάλασσα. Ήταν μόνος. Αν και μέσα Ιουλίου, φορούσε χοντρό σακάκι και καπέλο, συνήθως τέτοια εποχή έπιανε να φυσάει δυνατά. Οι κινήσεις του ήταν κάπως άχαρες, το παρουσιαστικό του όμως ενέπνεε ένα είδος σεβασμού, τα μαλλιά του ήταν ωραία στρωμένα γύρω από το καλοσχηματισμένο πρόσωπό του, σταύρωνε με χάρη τα χέρια του πάνω στο

τραπέζι και ατένιζε το ερημικό τοπίο δίνοντας την εντύπωση σε όποιον τον παρατηρούσε ότι κάτι σοβαρό αναλογιζόταν. Είχε παραγγείλει έναν καφέ και τον έπινε γουλιά γουλιά, με τα πόδια του ακουμπισμένα στο ρείθρο του πεζοδρομίου. Δεν φαινόταν καθόλου ανήσυχος, παρότι εύκολα διέκρινε κανείς πάνω του μια έντονη πλήξη. Του άρεσε να κουνάει τα χέρια του, αυτό ήταν φανερό με την πρώτη ματιά, τη μια τα έχωνε στις τσέπες, κουνώντας νευρικά τα πόδια του, και την άλλη τα τύλιγε γύρω από τη μέση του, για να τα ακουμπήσει και πάλι πάνω στο τραπέζι.

Έμεινε εκεί μέχρι τις δώδεκα, ύστερα σηκώθηκε και με μια δρασκελιά βρέθηκε στον παράδρομο της λεωφόρου. Άρχισε να βαδίζει με έναν δικό του ρυθμό, κάπως κωμικό αλλά γοητευτικό, ενώ σύντομα φάνηκε να βρήκε τον βηματισμό του, κάθε λίγο το ένα του πόδι έκανε ένα μικρό άλμα, σαν να ήθελε να ξεπεράσει το άλλο σε ταχύτητα. Σταμάτησε στη γωνία του παράδρομου μπροστά στην τράπεζα και, αφού το σκέφτηκε λίγο, μπήκε μέσα. Και εκεί ο κόσμος δεν ήταν πολός. Αφού περίμενε λίγα λεπτά στην ουρά, ήρθε η σειρά του. Η υπάλληλος, μια νέα γυναίκα, τον καλημέρισε με ένα χαμόγελο που φανέρωνε ότι τον γνώριζε.

«Πώς είστε; Ήθελα να μάθω αν ήρθαν εκείνα τα χρήματα», της είπε και έβγαλε από μια τσέπη το βιβλιάριό του.

Η γυναίκα, με το χαμόγελο ακόμα στα χείλη, με το ένα χέρι πληκτρολόγησε κάτι στην οθόνη μπροστά της και με το άλλο κράτησε το βιβλιάριο σε απόσταση αναπνοής από το πρόσωπό της.

«Ήρθαν, κύριε Ζέριν!» του είπε με έναν ευγενικό ενθουσιασμό.

Εκείνος, ικανοποιημένος, τη χαιρέτησε και ξαναβγήκε στον δρόμο.

Περίμενε υπομονετικά να ανάψει το πράσινο φανάρι, διέσχισε τη μικρή γέφυρα στα αριστερά του και πέρασε στο αντίθετο ρεύμα, το βάδισμά του τώρα ήταν μια ιδέα πιο γρήγορο. Ύστερα από μερικές εξεταστικές ματιές, μπήκε σε ένα μικρό μπακάλικο και χαιρέτησε τον άντρα στο ταμείο, χάθηκε για λίγο στα πίσω ράφια και επέστρεψε με ένα βαζάκι ελιές και δύο μπουκαλάκια με σάλτσες. Πλήρωσε όλος χαρά και συνέχισε τον δρόμο του. Δεν άργησε να φτάσει στο σπίτι του, ένα παλιό αρχοντικό στην παράκτια ζώνη της πόλης, από μακριά θα 'λεγε κανείς ότι επρόκειτο για καλοδιατηρημένο κάστρο, τα ελάχιστα σπίτια που φύτρωναν γύρω του έμοιαζαν μικροσκοπικά μπροστά στο επιβλητικό του μέγεθος.

Έσπρωξε την αυλόπορτα, με τη σακούλα από το μπακάλικο στην αγκαλιά του, στάθηκε λίγο να εξετάσει ένα από τα δέντρα του κήπου, κάτι μουρμούρισε και αμέσως μετά έψαξε τα κλειδιά στην τσέπη του.

Ο χώρος υποδοχής ήταν τεράστιος, στα δεξιά ξεκινούσε ένας μακρύς διάδρομος που οδηγούσε στα εσωτερικά δωμάτια. Έβγαλε με αργές κινήσεις το σακάκι και το καπέλο του και κατευθύνθηκε προς την κουζίνα. Ακούμπησε τη σακούλα στον πάγκο δίπλα στον νεροχύτη και έπλυνε βιαστικά τα χέρια του. Από ένα ντουλάπι ακριβώς πάνω από το κεφάλι του έβγαλε ένα μεγάλο κίτρινο πιάτο, το άφησε στο τραπέζι και πήγε σχεδόν τρέχοντας ως το ψυγείο, το οποίο εξέτασε σχολαστικά για αρκετή ώρα. Τελικά, σαν να πήρε τη σωστή απόφαση, έβγαλε από μέσα ένα κομμάτι τυρί και λίγες φέτες αλλαντικά και τα τοποθέτησε στο πιάτο. Ύστερα, με τη βοήθεια ενός μαχαιριού, απελευθέρωσε από το βαζάκι κάμποσες ελιές και τις περιέλουσε με μια από τις σάλτσες. Κάθισε και άρχισε να τρώει βουβά, λες και δεν είχε τίποτα να κάνει για να γεμίσει τον χρόνο που απέμενε μέχρι τη νύχτα. Τελειώνοντας, έπλυνε τα χέρια του στον νεροχύτη και, διασχίζοντας τον διάδρομο, έστριψε στη δεύτερη πόρτα δεξιά. Το σαλόνι.

Κάθισε στην αγαπημένη του πολυθρόνα και περίμενε ποιος ξέρει τι. Τίποτα δεν προμήνυε ότι εκείνη η μέρα ήταν αυτή που θα του άλλαζε τη ζωή. Και πράγματι, μέχρι αργά το απόγευμα τίποτα αξιοπρόσεκτο, τίποτα ασυνήθιστο δεν συνέβη, κάτι τέλος πάντων που θα μπορούσε να διαταράξει το καθημερινό του πρόγραμμα. Γύρω στις έξι όμως δέχτηκε ένα τηλεφώνημα από τον αντιδήμαρχο, για τον οποίο έτρεφε βαθιά εκτίμηση και ποτέ δεν τον ενοχλούσε αν δεν συνέτρεχε κάποιος σημαντικός λόγος. Γεμάτος περιέργεια, τον άκουσε από την άλλη άκρη της γραμμής να του ανακοινώνει:

«Έχω την εντύπωση ότι κοντά στο παλιό λιμανάκι έχουν εγκατασταθεί κάτι Ρουμάνοι, στις μονοκατοικίες απέναντι από το βενζινάδικο – δεν κόβω το κεφάλι μου. Τους είδα φευγαλέα σήμερα το πρωί, ήρθαν στον δήμο για κάτι χαρτιά. Η γραμματέας μου μου ανέφερε ότι ήταν Ρουμάνοι, μια οικογένεια. Θα ξαναπεράσουν μάλλον, από μέρα σε μέρα, για κάτι γραφειοκρατικά».

Έκλεισε το τηλέφωνο χωρίς να έχει πει λέξη, νιώθοντας την αναπνοή του να τον δυσκολεύει. Προσπάθησε να κρατήσει την ψυχραιμία του, μια που και σε άλλες δύο περιπτώσεις στο παρελθόν οι πληροφορίες που του είχαν δοθεί δεν ήταν ακριβείς,

κάποιοι πριν από χρόνια είχαν περάσει μια φοιτήτρια για Ρουμάνο ενώ στην πραγματικότητα ήταν Ρωσίδα, και μόλις πριν από μερικούς μήνες τον είχαν ενημερώσει ότι στις εργατικές κατοικίες έμεναν δύο Ρουμάνοι, που κι εκείνοι τελικά ήταν από τη Γεωργία. Συνεπώς, το μόνο που του έμενε ήταν να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό και να διατηρήσει την ψυχραιμία του, και θα έβλεπε πώς θα έπραττε αφού πρώτα σιγουρευόταν σχετικά με τις πληροφορίες του αντιδήμαρχου. Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στο πάτωμα, σαν να είχε σταματήσει να σκέφτεται, λες και το μυαλό του είχε αδειάσει μονομιάς.

Ξαφνικά σηκώθηκε και βγήκε από το σαλόνι, έκλεισε το φως πίσω του και άνοιξε μια από τις πόρτες κατά μήκος του διαδρόμου. Ήταν σκοτεινά. Άνοιξε το παντζούρι, φωτίστηκε αμέσως το δωμάτιο, ένα μεγάλο σκαλιστό ξύλινο τραπέζι, πάνω του ανοιχτός διάπλατα ένας τεράστιος χάρτης, ο χάρτης της Ρουμανίας, στους τοίχους καθραρισμένες φωτογραφίες από τοπία. Ακούμπησε τις παλάμες του στην άκρη του επίπλου και βάλθηκε να εξετάζει τον χάρτη απόλυτα συγκεντρωμένος. Σε λίγο, με το δάχτυλό του για οδηγό, διέγραψε μια συγκεκριμένη πορεία, ξεκίνησε από την Κραιϊόβα, πέρασε από τα Καρπάθια όρη, και από τη Σιγκισοάρα έφτασε στη

Σουτσεάβα με ένα αχνό χαμόγελο, σαν να οσμιζόταν κάθε εκατοστό της χάρτινης επιφάνειας. Δεν ήθελε ωστόσο να αφήσει την εσωτερική ένταση να τον συμπαραλιάσει, βγήκε για λίγο στον κήπο και ανάσπασε τον θαλασσινό αέρα σε μια ύστατη προσπάθεια να παραμείνει ήρεμος. Ήξερε ότι, αν κινούνταν ήσυχα και πειθαρχημένα, θα μπορούσε να πετύχει κάτι. Τι ήθελε να πετύχει, βέβαια, ούτε ο ίδιος το γνώριζε ακριβώς, όλα όμως αργά ή γρήγορα θα αποσαφηνίζονταν. Η νύχτα ήταν γλυκιά, από μακριά άκουγε τον θόρυβο της πόλης, οι άνθρωποι είχαν βγει από το καβούκι τους, σίγουρα ο μόλος θα είχε γεμίσει τώρα από οικογένειες και νεαρούς που θα σουλατσάριζαν κατά μήκος της ακτής. Ο ίδιος όμως είχε άλλα σχέδια. Μπορούσε να επιδείξει μια σχετική εγκράτεια, αλλά υπήρχαν και σε αυτήν κάποια όρια, κι έτσι, αφού επέστρεψε στο χολ και πήρε το σακάκι του, βγήκε ανυπόμονος στον δρόμο.

Έφτασε στο σταυροδρόμι που οδηγούσε στην παραλία, αλλά αυτήν τη φορά έστριψε αριστερά, προς το παλιό λιμανάκι, σύμφωνα με τις πληροφορίες του αντιδήμαρχου. Η απόσταση ήταν μεγαλύτερη, αφού το παλιό λιμάνι δεν προσέλκυε πια πολύ κόσμο, πριν από μία εικοσαετία είχε κατασκευαστεί ο νέος μόλος και η μεγάλη εμπορική αποβάθρα παράδιπλα, κι έτσι

οι περισσότεροι κάτοικοι της πόλης είχαν μαζευτεί εκεί. Στο παλιό λιμανάκι ζούσαν πια οι φτωχότεροι της περιοχής, κυρίως εργάτες που δούλευαν στο εργοστάσιο παραγωγής ρεύματος και μερικοί μετανάστες από τη Νοτιοανατολική Ευρώπη. Οι γειτονιές εκεί ήταν κάπως ξεκομμένες από την υπόλοιπη πόλη, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν αποτελούσαν μέρος της. Οι μονοκατοικίες απέναντι από το βενζινάδικο, που του είχε αναφέρει ο αντιδήμαρχος στο τηλέφωνο, ήταν κάτι συμπαθητικά σπιτάκια με κήπο, τα οποία νοίκιαζαν με χαμηλό ενοίκιο κάποιοι από τους προαναφερθέντες εργαζόμενους, παλιότερα έμεναν εκεί και πιο εύποροι κάτοικοι, πριν από την κατασκευή του νέου λιμανιού δηλαδή. Βενζινάδικο δεν υπήρχε πια, αυτό που βρισκόταν εκεί για περισσότερα από σαράντα χρόνια είχε κλείσει, μα έτσι συνέχιζαν να αποκαλούν όλοι τη διασταύρωση.

Χωρίς να γνωρίζει τι ακριβώς θα μπορούσε να κερδίσει από εκείνη την ήρεμη νύχτα, στάθηκε στο ύψος του κόμβου με τα χέρια βαθιά μέσα στις τσέπες του παντελονιού του, κοιτάζοντας διαγωνίως απέναντι, προς την κατεύθυνση των μονοκατοικιών. Από αυτή την απόσταση μπορούσε εύκολα να βλέπει ποιος μπαινόβγαινε στα σπίτια, χωρίς να κινεί υποψίες. Και πάλι όμως, αν στεκόταν στο συγκεκριμένο σημείο επί

ώρες, όλο και κάποιος θα τον πρόσεχε, οπότε έπρεπε να κινείται λίγο, ώστε να φαίνεται ότι περνούσε από εκεί τυχαία. Οι περαστικοί πράγματι δεν του έδιναν σημασία, διέσχιζε την κατηφόρα και μετά πάλι πίσω, στο ύψος του βενζινάδικου, με την προσοχή του πάντα στραμμένη στα σπιτάκια. Συνολικά ήταν τέσσερα, συνεπώς το έργο του δεν ήταν τρομακτικά δύσκολο. Αν ίσχυαν όσα είχε ακούσει στο τηλέφωνο, οι Ρουμάνοι θα έπρεπε να βρίσκονται σε ένα από αυτά. Κι όμως, για την επόμενη ώρα δεν μπήκε ούτε βγήκε άνθρωπος από εκεί, μόνο ένα φως αναβόσβησε στην τρίτη μονοκατοικία. Δεν αισθανόταν κουρασμένος, απλώς δεν ήξερε αν ακολουθούσε τη σωστή τακτική, απ' την άλλη όμως τι διαφορετικό θα μπορούσε να κάνει, δεν διέθετε καμία άλλη πληροφορία πλην εκείνης της συγκεχυμένης περί εγκατάστασης μιας ρουμανικής οικογένειας σε ένα από τα σπιτάκια. Αφού είχε ήδη κάνει μερικές βόλτες πάνω κάτω και αισθανόταν πλέον κάπως γελοίος, είδε επιτέλους μια πόρτα να ανοίγει, από το δεύτερο σπίτι προς την κατηφόρα. Βγήκαν από μέσα δύο άντρες, ο ένας ηλικιωμένος, ο άλλος νεαρός, ίσως γιος του πρώτου, είχαν την ίδια κοψιά. Όχι, δεν ήταν Ρουμάνοι, και σίγουρα ο αντιδήμαρχος όταν έλεγε «οικογένεια» δεν εννοούσε έναν γέρο άντρα και τον γιο του, αλλά πάλι ποιος ξέρει, η

αναζήτησή του γινόταν με βάση ασαφείς πληροφορίες, όλα λοιπόν ήταν πιθανά. Και δυστυχώς ολόκληρο εκείνο το βράδυ κύλησε έτσι, λες και τον είχαν πάρει χαμπάρι και γελούσαν κρυμμένοι πίσω από κάποιο παράθυρο, κανείς δεν ξεμύτισε μέχρι τα μεσάνυχτα, όταν απογοητευμένος πια αποφάσισε να πάρει τον δρόμο για το σπίτι του.

Η απόσταση στον γυρισμό τού φάνηκε μεγαλύτερη και πιο κουραστική, αλλά όταν μπήκε στο σαλόνι και άναψε τα φώτα ο ενθουσιασμός του επέστρεψε ως διά μαγείας, και τι έγινε, σκέφτηκε, που δεν τους είχε συναντήσει απόψε, δεν έπρεπε να είναι αγάριστος, ίσως πράγματι να ήταν Ρουμάνοι, κι αφού ζούσαν εδώ, στα μέρη τους, δεν θα έφευγαν άμεσα, είχε όλο τον χρόνο στη διάθεσή του. Με αυτή την αισιοδοξία κύλησαν οι λίγες ώρες μέχρι να τον πάρει ο ύπνος, επέστρεψε στην κουζίνα και έφαγε άλλη μια μερίδα τυρί και αλλαντικά, ύστερα πάλι στο δωμάτιο με τον χάρτη. Τον κοίταξε αποσβολωμένος. Δεν όφειλε σε κανέναν απαντήσεις, και κυρίως στον εαυτό του. Τι ήταν η Ρουμανία γι' αυτόν; Πώς είχε γεννηθεί αυτό το πάθος; Μπορούσε άραγε να το αποκαλέσει διαφορετικά; Μια ανεξήγητη έλξη για κάτι άγνωστο αποκαλείται πάθος; Πώς να εξηγηθεί και, κυρίως, γιατί όφειλε να εκλογικεύσει αυτήν τη σχεδόν μεταφυσική

αγάπη για μια άγνωστή του χώρα; Όλη αυτή η ιστορία πάντως είχε ξεκινήσει πολύ παλιότερα, πριν από δεκαπέντε ή είκοσι χρόνια, τώρα ο ίδιος είχε μόλις περάσει τα σαράντα, τα χρόνια κυλάνε πολύ γρήγορα σε τούτο τον πλανήτη. Στ' αλήθεια, καλό θα ήταν να μη δοθούν ερμηνείες για αυτό το φαινόμενο, είναι μάλλον αρκετό να γνωρίζει κανείς ότι έκαιγε μέσα του μια δυνατή φωτιά για τη Ρουμανία χωρίς να έχει άμεση ή έμμεση σχέση με αυτήν τη χώρα. Όλα αυτά τα χρόνια συγκέντρωνε χάρτες, υλικό, φωτογραφίες, πληροφορίες για τον πολιτισμό της, ήξερε σαν την παλάμη του τη γεωγραφία της, τίποτα δεν είχε μείνει ανεξερευνήτο σε ό,τι την αφορά, εκτός από τη γλώσσα, που δεν τη μιλούσε καθόλου. Θα μπορούσε κανείς να απαριθμεί επί ώρες τις γνώσεις του για τη Ρουμανία, υπήρχε όμως ένα πράγμα που δεν το είχε καταφέρει, το οποίο μάλιστα με το πέρασμα του χρόνου μετατρέποταν σε μια βασανιστική εμμονή: δεν είχε γνωρίσει ποτέ Ρουμάνους. Και αυτή η μεγάλη του επιθυμία είχε σταδιακά μεταλλαχθεί σε έναν από τους μεγαλύτερους σκοπούς της ζωής του, δεν μπορούσε να δεχτεί ότι δεν είχε γνωρίσει έστω τυχαία έναν από αυτούς.

Εκείνη τη νύχτα δεν κατάφερε τελικά να κοιμηθεί, η ανυπομονησία του ήταν τόσο μεγάλη που έφτασαν

χαράματα για να καταφέρει να κλείσει για μια δυο ώρες τα μάτια του. Όταν ξύπνησε, βγήκε και περπάτησε ως τον μόλο, το πρωινό αεράκι χάιδευε το πρόσωπό του όση ώρα βάδιζε σε μια νοητή ευθεία μέχρι την πιο πολυσύχναστη καφετέρια της ακτής, αυτήν που προτιμούσε και ο ίδιος. Κάθισε και περίμενε εκείνο το ωραίο κορίτσι που έπαιρνε πάντα την παραγγελία του. Την καλημέρισε και παρήγγειλε ένα σάντουιτς και ένα φλιτζάνι τσάι. Το κορίτσι τον ευχαρίστησε και εξαφανίστηκε μέσα στο μαγαζί, ακριβώς απέναντι. Εκείνος έμεινε να κοιτάζει τους απαλούς σχηματισμούς των κυμάτων, μπροστά όπως πάντα οι βάρκες, και αρκετά μακριά, ίσα που το ξεχώριζες, ένα πλοiάριο δεμένο δίπλα σε μια μεγάλη κόκκινη σημαδούρα.

Στις εννιά αποφάσισε ότι είχε έρθει η ώρα. Έκανε αρκετά μεγάλη προσπάθεια να μην προδοθεί από την ταχύτητα του βηματισμού του και από την ένταση που διακρινόταν από κάποιους απαλούς σπασμούς στο πρόσωπό του. Πέρασε τη γέφυρα, έστριψε διαγωνίως δεξιά και πήρε τη μικρή ανηφόρα που θα τον έβγαζε στην καμπυλωτή οδό η οποία κατέληγε στο παλιό λιμανάκι. Η κίνηση ήταν μεγαλύτερη από την προηγούμενη μέρα. Ο κόσμος πηγαινοερχόταν στα πεζοδρόμια, κάποιοι είχαν στήσει πηγαδάκια

σε μικρά καφέ που έκαναν την εμφάνισή τους στις γωνίες της λεωφόρου, τελευταία είχαν ξεκινήσει εργασίες σε μια μεγάλη οικοδομή πάνω από το μεγάλο σταυροδρόμι, υπήρχαν εκεί εγκατεστημένα κάποια συνεργεία, που δημιουργούσαν έναν σχετικά ευχάριστο θόρυβο. Όταν έφτασε στη γειτονιά του βενζινάδικου, παρατήρησε αμέσως μια κινητικότητα, από το τέταρτο σπίτι, το πιο ακριανό προς το λιμάνι, βγήκε ένας άντρας και μια γυναίκα, κάτι έλεγαν χαμηλόφωνα, αλλά σε λίγο ξέσπασαν σε γέλια, ώσπου ο άντρας βγήκε από τον περιφραγμένο κήπο και η γυναίκα επέστρεψε στο σπίτι. Όχι, ούτε αυτοί ήταν Ρουμάνοι, δεν υπήρχε καμία περίπτωση να ήταν εκείνοι. Μπορούσε ήδη, λοιπόν, να αποκλείσει τα δύο ακριανά σπίτια, από το πρώτο είχαν βγει την προηγούμενη νύχτα ο γέρος και ο νεαρός και τώρα αυτό το ζευγάρι. Έμεναν άλλα δύο. Το ζήτημα ήταν ότι με το φως της ημέρας ήταν ευκολότερο να τον δει κανείς να βολτάρει πάνω κάτω σαν τρελός, όχι πως έκανε και κανένα έγκλημα δηλαδή, πάντως καλό θα ήταν να μην κινούσε υποψίες. Έτσι, άρχισε πάλι τα πέρα δώθε, αυτήν τη φορά όμως οι βόλτες που έκανε ήταν μεγαλύτερες, έφτανε μέχρι κάτω, κοντά στην ακτή, ίσα που διέκρινε από εκείνο το σημείο τις προσόψεις των σπιτιών, αλλά οι φιγούρες όσων

βρίσκονταν εκεί μπορούσαν να γίνουν διακριτές. Με αυτή την απλή αλλά αποτελεσματική μέθοδο, ύστερα από καμιά ώρα ξαναπέτυχε τον χτεσινό γέρο και λίγο αργότερα είδε τον άντρα που είχε βγει πρωύτερα να επιστρέφει. Στα άλλα δύο σπιτάκια ούτε ίχνος ζωής. Αυτό βέβαια δεν ήταν αρκετό για να τον πτοήσει, συνέχισε το περπάτημα με το βλέμμα καρφωμένο προς την κατεύθυνση των κατοικιών. Κι όταν πια αυτή η ιεροτελεστία άρχισε κάπως να τον κουράζει (εκείνη τη στιγμή, για καλή του τύχη, βρισκόταν αρκετά κοντά ώστε να μπορεί με γυμνό μάτι να παρατηρήει λεπτομέρειες), πρόσεξε ότι ένας άντρας μπήκε στον κήπο του πρώτου σπιτιού, έβγαλε τα κλειδιά από την τσέπη του και μπήκε μέσα. Ήταν σίγουρα αυτός. Θα μπορούσε να ήταν Ρουμάνος, τηρούσε τις προδιαγραφές που είχε στο κεφάλι του για τα χαρακτηριστικά τους, οι συγκεκριμένες προδιαγραφές ήταν βέβαια αρκετά απροσδιόριστες ώστε να μπορέσει να τις περιγράψει, αλλά, ναι, πρέπει να ήταν αυτός. Συνέχισε, με έναν κόμπο στον λαιμό, να βαδίζει προς το σπίτι, ελπίζοντας ότι ο άντρας θα ξανάβγαινε και αυτός θα τον παρατηρούσε καλύτερα, ίσως ξεμύτιζε και κανένας άλλος στο μεταξύ, ωστόσο για την επόμενη μία ώρα επικράτησε και πάλι απόλυτη ηρεμία.